

Сабліна С. В.

Запорізький національний університет

СПЕЦИФІКА ЗВУКОПИСУ Й ГРАФІЧНИХ ЗАСОБІВ СТИЛІЗАЦІЇ У ТВОРАХ МОЛОДИХ ПОЕТІВ ТРЕТЬОГО ТИСЯЧОЛІТТЯ

У статті проаналізовано особливості вживання засобів поетичної виразності, зокрема основних видів фонографії у творах молодих українських поетів. Джерелом дослідження була збірка «Антологія молодій українській поезії третього тисячоліття». Встановлено, що митці поетичного слова к. XX – поч. XXI століття дуже часто експериментують зі стилем, технікою, словами, а життєвий динамізм диктує скорочення простору й часу для тексту. Такі експерименти уможливають інше бачення й використання уже апробованих часом мовних засобів і породжують синкретичність форм вияву української мови в поетичних текстах нової доби.

Особливістю ідіостилю більшості поетів третього тисячоліття є експериментування з фонікою: часте вживання різних видів рефренів, серед яких найуживанішими є асонанс, алітерація, різні типи анафор. Особливий художній ефект поетичного мовлення забезпечено поєднанням алітерації та асонансу, що характерне для творчості молодих поетів, а додаткового стилістичного ефекту надають неологізми. Сучасні українські поети охоче використовують усі різновиди анафори (лексичну, синтаксичну, строфічну, ритмічну), це стосується й авторів, які пишуть силабо-тонічні вірші, і тих, хто пише верлібром.

Графічна організація текстів також ідентифікувальна для поезій молодих українських авторів. У художньому мовленні графічні засоби відіграють не лише функцію маркування повідомлення, й а функцію стилістичного забарвлення. В арсеналі авторських графічних засобів українських поетів третього тисячоліття переважають знаки питання, велика й мала буква не за орфографічними правилами, круглі дужки, тире, крапки, пропуски розділових знаків, пропуски між вішовими рядками, які й становлять численні графічні неологізми – графони.

Форма віршів молодих українських поетів зберігає усі ознаки експериментальної поезії: астрофічність, різної довжини рядки, неповна, неточна рима або її відсутність, графони, звукові повтори та їх сполучення. Молоді поети часто утворюють ускладнені фонетичними й графічними явищами текстові ланцюги, які в економній мовній формі пояснюють складні філософські й буденні явища.

Ключові слова: експериментальна поезія, звукопис, асонанс, алітерація, анафора, пунктуаційний знак, графон.

Постановка проблеми. Характер світоглядних змін ХХІ ст. породив нову естетику, модерний тип мислення, інше бачення світу, що негайно позначилося на мові й мистецтві. Через те, що мова реагує на зміни однією з перших, в українській художній літературі нашого часу був зроблений крок до того, аби зафіксувати цю новизну, складність і рухомість як суспільства, як і внутрішнього світу людини, що втілювалося в поглибленому психологізмі, спеціальних формах вербального й візуального впливу. Визнана пластичність сучасного молодого покоління українців дає їм змогу ефектно форматувати сучасний культурний ландшафт, саме тому молоді поети й беруться за надскладну проблему – відтворити дух часу, його динамізм, але водночас передати ту концентрацію емоцій, яка властива нашим сучасникам.

У цьому плані «українська поезія переважно говорить про розриви, тріщини, шрами й відкриті

рани» [1, с. 4], тому може критично сприйматися читачем і здаватися радикальною, як і форма верлібру, котрим часто написані твори молодих поетів, представлених в «Антології молодій українській поезії третього тисячоліття» [1]. Однак визнаємо: поетичні тексти окремих молодих українських авторів настільки унікальні, що вимагають ширшого аналізу, адже являють собою винятковий синкретизм мовних і позамовних засобів. Тим часом індивідуальний стиль дуже несхожих між собою в манері письма молодих українських поетів тим більше цікавий, бо дає змогу спостерігати за народженням звукописно-поетичного експерименту, який характеризується використанням значної кількості виражальних засобів, пов'язаних із фонетичним і графічним рівнем мови.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Зазначимо, що аналіз особливого мовностилю,

зокрема й фонологічних рис українськомовних поезій, досліджували А. М. Мойсієнко, Ю. В. Лешук, І. В. Качуровський, Л. Ф. Українець, А. А. Люднова, Л. І. Мацько. У працях цих та інших дослідників акцентовано на окремих мовних особливостях індивідуального стилю поетів на рівні фоніки. Неважко помітити, що останнім часом мовознавців дедалі більше цікавить звукописний лад поетичного мовлення, адже: «Не лише рима й ритм, а й загалом фонетичний рівень тексту має для поезії незрівнянно більше значення, ніж для прози. Гармонійно поєднане звучання поетичного тексту і його змісту дає високохудожній ефект» [6, с. 328–329].

Експерименти в поезиці текстових структур, що ґрунтуються на численних внутрішніх взаємозв'язках і відношеннях (образно-візуальних, композиційних, лексико-граматичних, графіко-фонетичних тощо) досліджено й у розвідках із лінгвостилістики, наприклад, А. П. Коваль [6], І. Г. Качуровського [3], М. Ю. Кабиш [2], Р. Л. Ріжко [9]. У працях цих та інших дослідників зосереджено увагу на виражальних засобах фонетики, до яких найчастіше належать різні типи фонічних рефренів і нагромаджень. У лінгвістиці й літературознавстві здебільшого узвичаїлася типологія доступних засобів фоніки в поетичних текстах, як і терміни на позначення естетично ужитих звуків і їх сполучень. Здебільшого йдеться про використання алітерації, асонансу, дисонансу, консонансу, різних типів анафор, паромеону.

Дещо інша ситуація з описом особливостей графічного оформлення поезій та дослідженням графічних виявів авторського бачення світу. У тих вітчизняних працях, які присвячені особливостям художнього відтворення мови, виявлені окремі аспекти зображення фонетичних і графічних особливостей поезій, при цьому предметом аналізу ставали в першу чергу не самі ці засоби, а їхні функції в тексті твору разом з іншими стилістичними засобами [4; 5]. Зокрема, дослідниця О. В. Кицан стверджує: «У розвитку сучасної поезії надзвичайно важливу роль відіграє графічна організація, а саме розташування тексту на сторінці, поділ на строфи, злиття або розривання слів, відсутність заголовних літер, або ж ненормативне їх використання всередині слова, гра шрифтами, відсутність пунктуації тощо» [4, с. 113].

Постановка завдання. Сучасні поети шукають нових і більш актуальних засобів ідентифікації й дедалі більше уваги приділяють формі вірша і його фонографічному наповненню. Саме тому є потреба дослідити фонічні й графічні особливості, що ідентифікують поезію сучасних моло-

дих авторів. Мета статті полягає у вивченні засобів поетичної виразності, зокрема основних видів фонографії у творах молодих українських поетів. Джерелом дослідження була збірка «Антологія молоді української поезії третього тисячоліття» (Київ, А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2018. 496 с.).

Виклад основного матеріалу. Світоглядні зміни генерують часом неочікувані трансформації утрадиційнених культурних форм індивідуалізації людини, прикладом чого можуть бути експерименти зі внутрішньою й зовнішньою формами тексту, специфікою його презентації, які породили, зокрема, сучасний поетичний батл, реп-батл, загалом батл-культуру. Поети к. ХХ – поч. ХХІ ст. дуже часто експериментують зі стилем, технікою, словами, а життєвий динамізм диктує скорочення простору й часу для тексту. Такі експерименти уможливають інше бачення й використання уже апробованих часом мовних засобів і породжують синкретичність форм вияву української мови в поетичних текстах нової доби.

Особливістю ідіостилю більшості поетів третього тисячоліття є експериментування з фонікою, часте вживання різних видів рефренів, серед яких найуживанішими є асонанс, алітерація, різні типи анафор. Саме такий спосіб звукового інструментування дає змогу поезіям бути легкими для читання, розуміння й оформлення й характеризується поєднанням стилістичної та віршувальної функцій. Напевно, алітерація є авторським творчим методом багатьох молодих поетів, оскільки чимало текстів в аналізованій антології побудовані саме на основі винятково використання алітерації котрогось звука, який нерідко виділено графічно: *Тоді твоє старе дзеркало бачило їх / і говорило з кожною з фарб / імітуючи звуки: / зззззззз казало воно зеленому кольорові / ссссссс казало синьому* [1, с. 298].

Почуття міри й художній такт поета визначають специфіку й доречність алітерації у вірші. При цьому свідомого ефекту досягають поєднанням алітерації та слів із відповідною семантикою. Наприклад, ефект світлої радості й спокою створює алітерація [с] у рядках: *на місці лісу просто ліс / і просто світ на місці світу / і просто світло б'є навкис / крізь шибу привідкриту* [1, с. 66].

Помітно, що алітерація [с], як і [л] більш властива жіночій поезії та створює особливу настріву атмосферу тексту, а верлібр отримує своєрідну симетрію: *ласиця біла вистрибнула з вікна / пролетівши душу / певно бігає по снігу / залишає легкі сліди / наслухає як прилітають снігурці* [1, с. 384].

Найчастіше в аналізованих віршованих текстах трапляються приклади суцільної алітерації – паромеону: *твоя присутність така заплутана / твої приходи такі неповні / ти не дочула ти переслухана / ти божевільна ти некерована / усе твоє – що я мушу вивчити / усе твоє – що я хочу відати / тититититититититититити / тититититититититити – ти* [1, с. 30]

В останньому прикладі особливий художній ефект поетичного мовлення також забезпечено поєднанням алітерації та асонансу, що характерне для творчості молодих поетів, а додаткового стилістичного ефекту часто надають неологізми: *нам не втекти вже з місця не зрушити / спалах і палиш тріпочучи віями / вуха ковтаючи вишні навушників / чути не хочуть ми глухоніміємо* [1, с. 191]. Поєднання стилістичної та віршувальної функцій асонансів та алітерацій є характеризувальним для звукопису аналізованих поезій.

Молоді українські поети вдаються до повторів усіх голосних звуків. Але іноді явно вираженої візуалізації набувають віршовані тексти окремих із них, наприклад, полтавчанина Миколи Леонівича: *Коли горів горіх, пахло димом, / І зовсім не пахло горіхом. Відповідно / Яскраво горіли соснові голки, насипані / Понад погребом - а в його глибочині глипало / Банкою з огірками та помідорами* [1, с. 74]. Цього достатньо, аби сказати, що цей поет вдається до особливого виду суцільної алітерації – вокалічного паромеону, як і в наступному прикладі з асонованим [u]: *сьогодні була злива. метелики вмيرали / і випари здіймались розслаблені мов дим / ми вірили у світло бо світло вимикали / ми вірили у камінь бо камінь був твердим* [1, с. 34]. «Саме концентрація звуків та їх повтори в поетичному тексті створюють звукові образи, адже звук є «важливим засобом передачі емоційної, естетичної та сугестивної інформації» [2, с. 11]. Тому поети добирають ті чи ті звуки не лише з метою забезпечити «звучання» вірша, а й з метою підсилення емоційно-образного враження. На думку стилістів, звукопис у віршах може відображати не лише емоційну, а й колористичну тональність [7]. Звукові повтори, які спостерігаємо в поетичних текстах молодих поетів, несуть як певне смислове навантаження, оскільки беруть участь у створенні загального звучання, настрою вірша, так і створюють яскравий образний ряд. Емоційно-зорові образи, які народжуються завдяки асонансу, яскраві, сильні, майже реальні. Так створюється ефект деталізації: *Я навчилась рости униз. / Я награлась по саму депресію. / Я проникаю корицею крізь / подвійний*

Еспресо – / до дна, / де, нехай канонічно одна, / але затишно й тепло [1, с. 166].

Звукове зближення слів підсилює їхню образність, що особливо виразно виглядає тільки в поетичному тексті, де кожне слово виконує важливу естетичну роль і немає нічого зайвого. А дієвим способом посилення фонетичної виразності поетичного мовлення є звукове інструментування – стилістичний прийом, що полягає в доборі слів близького звучання, тобто гармонія, співзвуччя, або консонанс: *Сквер поїнявся перламутром насту! / Знову розтровожився старим: / Футуриста замість «неокласик», / Вийшовши в душі твоїй на ринг. / Їхня стріча злегка неласкава, / Та один відважно спалахне / І відправить іншого в нокаут, / А точніше – вклинить у сонет* [1, с. 306]. Зазвичай вірш буває інструментований (як у цьому прикладі) повторенням відразу кількох звуків або складів. І чим більше їх входить у такий «перезвук», чим гармонійніше їх повтор, тим більшу естетичну насолоду приносить поезія.

Серед інших інструментів звукопису у творках молодих поетів часто трапляється лексична анафора: *дід іван на турніку вже зрана – може сорок сім за один раз / дід іван сусід спортсмена-йвана ремонтує зятеві камаз / дід левко вже не сидить за вбивство – бо амністували із тюрми / дід сергій кричить на бабу христю щоб вона не гупала дверми / дід олег струга внуку шаблю – витирає піт густий з брови / дід андрій рахує вголос краплі – дід андрій: спасибі, що живий / дід микола з ранку і до ночі слухає радейко і сопе / дід юрко згадав поїздки в сочі в сімдесят четвертому – в купе!* [1, с. 377]. Тут анафора задає ритм і створює неповторний колорит поезії Мирослава Лаюка «діди з вулиці садової». Така лексична анафора підкреслює ритміко-евфонійну структуру цього лірично-філософського твору, зв'язує строфи, і робить вірш віршем.

Сучасні українські поети охоче використовують усі різновиди анафори (лексичну, синтаксичну, строфічну, ритмічну), це стосується й авторів, які пишуть силабо-тонічні вірші, і верлібрів. Часом саме анафора максимально концентрує ідею того чи того вірша, для чого використовується багаторазовий повтор, а його елементи зазвичай не розділяються знаками пунктуації: *Мій кіт за тобою скучив / У мене нові книжки / У мене нові шпалери / Мій кіт за тобою скучив / У мене нові шпалери / У мене нове життя / І тільки одна проблема: / Мій кіт за тобою скучив* [1, с. 56].

Художнє призначення різних типів повторів як засобів звукопису в сучасних поетичних творах

може полягати як у простому створенні гармонії, тобто виконувати естетичну функцію, так і вирішувати складніші стилістичні завдання. Звукопис може виконувати смислові функції в поетичному мовленні: підкреслювати логічно важливі слова, художні образи, мотиви, теми. Цьому сприяє монофон – прийом уживання слів, що починаються з однакового звука (*серед сердець; у сльозах стекол; доказом десятина двох п'ястей; крил кришталю готовність; крізь квіти квітника конвалія; почуй моя мила, молися губами; собор сосни, східниці Семенкові; розколупуєш рану в руці; неначе ніч не ніч; забув зупинку, бо завжди зайнятий; зустрічався з готками, говорив про голубів; загублений захід заквітає стрхами; світ страхами стелиться*), та логогриф – різновид шаради чи загадки, в якій певне слово набуває зовсім іншого значення через утинання або додавання звуків чи складів: *не кажіть мені про якийсь там/ Луганськ / він давно лише ганськ / лу зрівняли з асфальтом червоним / мої друзі в заручниках —/ і до нецька мені не дістатися/ щоби витягти, завалів та з-під валів* [1, с. 112]; *вони її роздягають / вони її розглядають / вони розлягаються / злягаються / лаються* [1, с. 224].

Різновиди фонетичного повтору у творах молодих українських поетів є часто вживаним та функційно важливим експресивним прийомом. Його використання збагачує зміст новими смислами, надає звучанню тексту особливої виразності, додаткового емоційно-експресивного забарвлення.

Графічна організація текстів також ідентифікувальна для поезій молодих українських авторів. У художньому мовленні графічні засоби відіграють не лише функцію маркування повідомлення, й а функцію стилістичного забарвлення. «Графічній формі тексту може бути наданий особливий семантичний статус. Семантика елементів графічного рівня в структурі тексту може вступати в різні відношення з семантикою елементів інших рівнів: дублювати її, корегувати її, протиставлятися їй, навіть її відмінати» [7, с. 18].

Помітно, що молоді поети дуже часто експериментують зі строфікою вірша: у більшості творів усе ж дотримуються канонічних норм оформлення поезії, але в багатьох текстах спостерігаємо часткове чи суцільне відхилення від них. Поміж інших фонетичних і графічних засобів письма, стилістичне значення у віршах молодих поетів мають літери. Букви як самостійні елементи з'являються у віршованих текстах поодинокі й функціонують як символи: *Name over / ім'я закінчилося. / Хоч би*

якими іменами ти величався -/ той-хто-любить-довгі-слова, / однаково не станеш вивищенішим / за дим з даху хмародера. / Ім'я, / як і інші ігри, /с/к/ і/н/ч/е/н/н/е/ [1, с. 297].

В арсеналі авторських графічних засобів українських поетів третього тисячоліття переважають знаки питання, велика й мала буква не за орфографічними правилами, круглі дужки, тире, крапки, пропуски розділових знаків, пропуски між віршовими рядками, які й становлять численні графічні неологізми – графони: *дев'ятеро / (її улюблене число) / у синіх халатах / (її улюблений колір) / у дірявих кросівках / (її улюблене взуття)* [1, с. 225].

За нашими спостереженнями, найбільш частотним пунктуаційним і графічним елементом у поезіях молодих українських поетів є крапки (три крапки і крапки на місці пропуску), які несуть семантичне навантаження у віршах. Вони передають паузу віршованого мовлення, виражають нерішучість, сумніви або хвилювання автора. Іноді крапки поєднуються з іншими розділовими знаками й акцентують читацьку увагу на виділеній у такий спосіб інформації. Такі авторські графони несуть зорову інформацію, зупиняють увагу читача: *Я віднедавна знаю, що ти пішла, / Але щодня зазираєш у моє вікно, / Щоб перевірити..... / Бо більше нікому* [1, с. 275].

Іншим навантаженим пунктуаційним і графічним елементом є тире, що слугує пунктуаційним знаком пропущених слів. Поети часто пропускають дієслівні зв'язки, залишаючи лише іменну частину складеного іменного присудка. Через те, що дієслівна зв'язка, яка відіграє функцію індикатора часу і способу дії, відсутня, читацький інтерес прикутий до визначення часу події або стану, про які йдеться у віршованому рядку: *якщо осінь-вогонь / то зима – попіл: / останнє творіння живого / Бога* [1, с. 254]; *ця весна –/ золота / це повітря –/ кришталеве / цей ліс – / сапфіровий / але / справжня краса тут – / лише тут/* [1, с. 257]. Дослідниця О. Кицан стверджує: «Головна риса сучасної поезії – індивідуалізація ліричного висловлювання. Особливо вперед у плані використання різних засобів вираження поетичного тексту пішов вільний вірш. Українська література сьогодні менше зв'язана зі своїм корінням, оскільки шукає нових шляхів розвитку, використовує досвід інших мовних і культурних явищ. Поети дедалі більше уваги приділяють формі вірша. А коли мова йде про верлібр, то тут взагалі немає якоїсь графічної норми» [4, с. 113]. Тому не дивна наскрізна відсутність крапок і ком у більшості аналізованих поезій. Це пояснюється специфічним ставленням сучасних митців слова

до засобів пунктуації. Для них розділовий знак – один із засобів виразності, тому й використовують його не надто часто і врозріз із загальноприйнятими пунктуаційними правилами: *пісок і літо дощі / та райдуги / цілунки легко / стають укусами / наскрізний струм / у потоках / потоки... / твоя порядність / така спокуслива* / [1, с. 30]; *ми йдемо на острів / на острів де / хочеться жити / де тіні загусли у / нетрях зелених / де беж / належить піску / і де роси як хліб / соковиті / де хочеться жити / так соодко – що / живеш* [1, с. 70].

Ще один часто вживаний графічний прийом у поезіях – латинська графіка. Можна припустити, що в розрахунку на компетентного читача молоді поети прагнуть зберегти оригінальне написання англійських слів і речень. Використання графіки мови-джерела, як видається, підкреслює автентичність англійських слів і відповідає духу сучасності. До того ж іншомовна графіка свідчить про те, що саме так ці слова закріпилися в мовній свідомості молоді, бо, незважаючи на те, що подібні варваризми легко піддаються перекладу, автори зберігають їхній графічний характер, надаючи цим колориту усьому уривку віршованого тексту: *спали мене виснаж розітри в порошок / роз-*

маж по яснах / зловживи мною / космос наш / DJ – Дждедай / i wanna be your dog / мяу [1, с. 39].

Віршовані тексти молодих українських поетів містять узвичаєний арсенал фоніки, однак автори експериментують здебільшого з різнотипними повторами і графічними елементами, які несуть стилістичне й візуальне навантаження.

Висновки й пропозиції. У текстах молодих українських поетів спостерігаємо способи організації звукового потоку, які можна вважати творчими експериментами: найчастіше ужито зіставлення, поєднання в контексті однозвучних або близькозвучних одиниць, завдяки чому й досягається відповідний стилістичний ефект. У таких випадках стає очевидно, що повтори голосних та приголосних гармонізують текст, створюючи консонанс.

Форма їхніх віршів зберігає усі ознаки експериментальної поезії: астрофічність, різної довжини рядки, неповна, неточна рима або її відсутність, графони, звукові повтори та їх сполучення. Молоді поети часто утворюють ускладнені фонетичними й графічними явищами лексичні ланцюги, які в економній мовній формі пояснюють складні філософські й буденні явища.

Список літератури:

1. Антологія молодої української поезії третього тисячоліття». Київ : А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2018. 496 с.
2. Кабиш М. Ю. Звукопис в українській поезії першої половини хх століття: семантика, функції : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01. Київ, 2015. 267 с.
3. Качуровський І. В. Фоніка. Київ : Либідь, 1994. 206 с.
4. Кицан О. Графіка сучасної поезії (на прикладі збірки М. Шунь «Біяс»). *Волинь філологічна: текст і контекст* : збірник наук пр. / [редкол.: М. В. Моклиця та ін. ; упоряд. І. П. Левчук. Луцьк, 2014. С. 113–124.
5. Ковалевська Т. І., Мацера О. А. Елементарні девіації графічного оформлення сучасного англійського постколоніального художнього тексту. *Науковий вісник Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Філологічні науки (мовознавство)*. 2018. № 9. С. 85–88.
6. Коваль А. П. Практична стилістика сучасної української мови. Київ : Вища школа, 1987. 348 с.
7. Лещук Ю. В. Стилiстичні засоби кодування семантики кольору в поезії Пауля Целана. *Наукові праці Кам'янець-Подільського нац. ун-ту ім. Івана Огієнка. Серія : Філологічні науки*. 2012. Вип. 29. С. 17–20.
8. Люднова А. А. Фоностилiстичні особливості стусового вірша (за збіркою «Палiмпсести»). *Лiтературознавчі студії*. 2017. Вип. 1(2). С. 68–79.
9. Ріжко Р. Л. Семантико-стилiстичні домінанти в поетичних текстах кінця ХХ – початку ХХІ століття. *Прикарпатський вісник НТШ. Слово*. 2015. № 2(30). С. 144–157.
10. Українець Л. Ф. Фонетичні засоби породження конотації в поетичній мові (на матеріалі сучасної української поезії) : автореф. дис. ... докт. філол. наук : 10.02.01. Київ, 2015. 40 с.

Sablina S. V. SPECIFICS OF EUPHONY AND GRAPHIC MEANS STYLIZATIONS IN THE WORKS OF YOUNG POETS OF THE THIRD MILLENNIUM

The article analyzes the peculiarities of the use of poetic means expressiveness, in particular the main types of phonography in the works of young Ukrainian poets. The source of the study was the collection "Anthology of the young Ukrainian poetry of the third millennium". It was established that the poetry artists of late XX – early XXI century very often experiment with style, technique, words, and the dynamism of life dictates the reduction of space and time for the text. Such experiments allow a different vision and usage of already time-honoured language tools and create syncreticism in the poetic texts of the new era written in the Ukrainian language.

A feature of the individual style of most poets of the third millennium is experimenting with phonics: frequent use of different types of refrains, among which most commonly used are assonance, alliteration, various types of anaphors. Special artistic effect of poetic speech is provided by a combination of alliteration and assonance, which is characteristic of the work of young poets, and an additional stylistic effect is provided by neologisms. Modern Ukrainian poets willingly use all kinds of anaphora (lexical, syntactic, strophic, rhythmic), this applies to both authors who write syllabic-accentual poems, and those who write vers libre.

The graphic organization of the texts is also identifiable for poetry of the young Ukrainian authors. In literary speech graphic means functionalize not only by marking the message, but also by adding the stylistic nuance. In the arsenal of author's graphic means of Ukrainian poets of the third millennium dominate question marks, capital and lowercase letters used not according to spelling rules, brackets, dashes, full stops, omission of the punctuation marks, spaces between verses, which are numerous graphic neologisms – graphons.

The form of the poems of young Ukrainian poets retains all the features of experimental poetry: different line lengths, incomplete, inaccurate rhyme or its full absence, graphons, sound repetitions and their combinations. Young poets often form text chains that are complicated with phonetic and graphic phenomena that explain complex philosophical and everyday occurrences in an shortened language form.

Key words: *experimental poetry euphony, assonance, alliteration, anaphora, punctuation mark, graphon.*